

LBRIS

We know
books

Colecția POESII este coordonată de Maria Dinu

Redactor: **Petrișor Militaru**

DTP: **Sorina Bela**

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Aius Printed este recunoscută de CNCS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPOIU, IOAN

Sindrom apocaliptic / Ioan Popoiu. - Craiova: Aius, 2022

ISBN 978-606-092-016-8

821.135.1

© **Ioan Popoiu**

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.

Editura **Aius**

Craiova, 2022

str. Pașcani, nr. 9, 200151

tel./fax: 0351 467 471

e-mail: editura.aius@gmail.com

aius.ro

ISBN 978-606-092-016-8

Ioan Popoiu

SINDROM APOCALIPTIC

Craiova, 2022

tehnică poetică un poem un adevăr zguduitor care străpunge aparența lucrurilor dincolo de cuvinte de orice retorică și manieră poeme adevăruri care abia așteaptă să se nască care cer dreptul la viață a fi aici și acum așteptarea a fost prea mare am irosit timpul esențial metafizic iar într-o zi timp nu va mai fi suntem aici și acum în plin sindrom apocaliptic astăzi pentru a fi convingătoare adevărurile trebuie spuse pe cruce ca la răstignire adevăruri crude agonice despre cine suntem noi această tristețe numită condiția umană despre cât de puțin ne-a mai rămas acum când nisipul s-a scurs din clepsidră aceasta este provocarea poezia directă reală cu toate adevărurile nespuse ale existenței poezia erupție a sufletului emoții rostiri și sentimente netrăite doar intuite un poem fără sfârșit doar întrerupt...

CUPRINS

STĂPÂNIT DE HIMERE	7
FRUMUSEȚE ÎN SALA CASTELULUI	9
O REALITATE CONTRAFĂCUTĂ	11
ACEASTĂ IMENSĂ POVARĂ	13
NU MĂ REGĂSESC ÎN ACEASTĂ LUME	15
CA O EXECUȚIE SUSPENDATĂ	17
NU PUTEAM DA VINA PE EXTRATEREȘTRI	19
TĂCEREA GREA CA O PEDEAPSĂ	21
LAMENTAȚIE LA MOARTEA LUMII	23
TĂCERE ȘI EXTAZ	25
O LUME TULBURE FĂRĂ NORME	27
EXISTENȚĂ IMPREVIZIBILĂ	29
POATE CINEVA SĂ RĂSPUNDĂ	31
APOCALIPSA CEA DE TOATE ZILELE	33
NOAPTE VALPURGICĂ	35
UN MARE RĂZBOI PIERDUT	37
SĂ TE FLAGELEZI ZILNIC	39
ÎN DEȘERTUL DE CENUȘĂ	41

CA O BALTĂ DE SÂNGE	43
UN ZEU NEMILOS ABSCONS	45
SUB UN CER DE PLUMB	47
JOCURILE AU FOST DEJA FĂCUTE	49
CA NIȘTE CONDAMNAȚI	51
VĂD CERUL DESCHIS	53
CINE SUNTEM	55
REGATUL TRISTEȚII ȘI AL MORȚII	57
SPIRITUL CASTALIEI	59
ETERNA CURGERE	61
DE-UNDE VINE TRISTEȚEA	63
MARILE ÎNTREBĂRI	65
PE TĂRÂMUL ACESTA PUSTIU	67
DINCOLO DE ACHERON	69
PE TĂRÂMUL INEFABIL	71
VREMEA ASASINILOR	73
IUBIRE DE DINCOLO DE MOARTE	75
ÎN INIMA SINELUI ASCUNS	77
NU NE VA ÎNTREBA NIMENI	79
DUPĂ IZGONIREA DIN RAI	81
ACEASTĂ LUME CREPUSCULARĂ	83
S-A TRAS CORTINA	85
ÎN CATACOMBELE EXISTENȚEI	87

ÎN MIJLOCUL DILEMELOR	89
O MOARTE FRATRICIDĂ	91
DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA SA	93
PEISAJ DUPĂ BĂTĂLIE	95
ACEST UNIVERS NEVEROSIMIL	97
ÎNGERII MORȚII	99
URMELE AU FOST ȘTERSE	101
MAREA PROVOCARE	103
SUNTEM LA SF. ELENA	105
ACEASTĂ TRISTĂ CONDIȚIE UMANĂ	107

STĂPÂNIT DE HIMERE

Motto: „Eu, care mi-am zis mag sau inger,
liber de orice morală, sunt zvârlit
acum în țărână...”

(Rimbaud)

Îți scriu acum întristat frământat de multe gânduri
ai fost vreodată stăpânit de himere să simți că ești dincolo
în afara oricărei realități cum se joacă cu noi mintea ce
fantasme naște în ființa noastră cu câtă ușurință ne aruncă
pe buza prăpastiei ce ni se-ntâmplă nouă oamenilor ființe
sensibile da prietene așa suntem toți imposibil de definit
nu știm la urma urmei cine suntem de fapt plăsmuirile
minții se-ntorc împotriva noastră străini și rătăciți de noi
înșine nu trebuie să ne piardă cineva să ne vrea pieirea
destinul nostru e scris
de la-nceputul lumii din zilele Genezei avem soarta lui Cain
purtăm neștiut în noi gena acestuia din zorile civilizației a
fost sădită sămânța neliniștii ființă scindată paradoxală
omul destinat pierzaniei ratării rătăcirii nu este arbore
animal plantă sau apă curgătoare statornice credincioase
supuse firii lor ne-a plăsmuit altfel Ziditorul cu chip
neștiut să ne pierdem înainte de a ne regăsi ne risipim și
ne pierdem sufletul sau ne păstrăm și ne împietrim inima
destinați nefericirii orice am face suntem fără să știm
într-o capcană existențială ca oameni prin definiție suntem
într-o situație-limită ne-am născut cu spatele la zid ființe

aflate la hotar pe care nu-l putem trece în viață ne pândește răspântia calea aceasta nu duce nicăieri suntem condamnați să nu pășim pe drumul cel bun ar fi prea simplu prea cuminte prea aproape de normalitate ne cunoaștem limitele suntem legați de pământ dar vrem tânjim după supraomenesc cum am putea fi altfel am aflat repede chiar de la-nceput că vom muri știam că nu suntem meniți fericirii Paradisul există doar ca paradis pierdut vom fi mereu nostalgici trăind pășind înainte dar cu privirea întoarsă îndărăt...

FRUMUSEȚE ÎN SALA CASTELULUI

Motto: „Sunt atâtea taine
între pământ și cer, Horatio,
pe care mintea
nici că le-a visat!”
(Shakespeare)

nu știi ce singur mă simt departe de orice consolare
alinare ce ciudat să simți sfâșierea în plină victorie
fiecare zi te transpune în alt timp navigăm mereu între
două lumi gândul cade frânt cu zgomot ca o pasăre ucisă
atâtea lucruri mă rănesc chiar în aceste ore cum se
destramă bucuria în plină amiază atât de firavă clipa
fericirii cerul această mare nesfârșită fără valuri
singurătatea stă la pândă în orice fibră ca o fiară
neîmblânzită gata de atac nerostite sunt toate o lume atât
de ireală fragilitatea existenței prinsă în țesătură nevăzută
noaptea respirația voluptuoasă a inimii ce liber se mișcă
sufletul miracolul nopții lumea nu mai există înghițită
de-ntunericul nepătruns tinerețe zbor clocot erupție a
ființei ce departe sunt stelele și cât de aproape este
respirația lor le simțim mersul imprimat în noi drumul ca o
curgere de ape destinul nostru spulberat
secunda se sfărâmă în cioburi timpul explodează în
tâmpile noastre
frumusețe purpură și aur în sala Castelului
Ofelia plânge pe malul râului

în care va intra să moară
prințesa așteaptă neconsolată omagiul cavalerului
care-ntârzie pe câmpul de luptă
onoare sabie ascuțită ațintită spre dușman
se frânge din mâna luptătorului
sub povara ei sângele se scurge fără noimă
și acoperă pe cei morți
evul mediu tonalități de roșu și negru
cer plumburiu pe câmpul de război
morți și răniți despre care nu se mai știe nimic...

O REALITATE CONTRAFĂCUTĂ

Motto: „Umblați vă rog
Cu degetul pe buze
Timpul și-a ieșit din minți...”!
(Shakespeare)

știi că aștepti o mărturisire de la mine simt că nu pot tăcea nimic în această lume nu mă poate consola privirea mea alunecă peste lucruri și oameni nu se poate opri nicăieri nu-mi vorbi de fericire de vise de iubire nu știi ce fericire pământescă m-ar ține în mrejele ei de-am găsi un alt țărâm de s-ar deschide porțile de alabastru ale visului știi bine cum sunt ești oglinda sufletului meu e prea multă cruzime aici sub ochii noștri zidurile Castelului sălile somptuoase toată această lume în care ne mișcăm arme strălucite costume vânători serbări nu au cum să ascundă ceea ce-mi rănește inima și-am vorbit îndelung despre mine am venit aici chemat de pe băncile universității nu pot respira în această lume insensibilă la suferință noblețe adevăr nu-mi pot găsi locul printre semeni goi la suflet scufundați în ignoranță și nepăsare toți mă privesc cu neîncredere cu zâmbete prefăcute cu ură ar dori să-mi citească gândurile cum să accept lumea aceasta cu șirul ei de suferințe și nedreptăți în regat se moare de prea multă tristețe în ochii oamenilor de rând citesc disperarea curtenii sunt răi orbi pătimiși aceasta este lumea în care ne-am născut în care am gândit am trăit poate am iubit

nu nu-mi spune că este adevărat nu pot să cred găsesc
această lume neschimbată
nu mă pot recunoaște în oglinda ei
o realitate contrafăcută halucinantă
din care nu pot face parte
o lume construită împotriva sau fără voia mea
prea multă minciună și ignoranță
știu trăim printre ticăloși sus-puși
nu pot fi unul dintre ei
nu vreau să ridic coroana din mocirlă
să mă-mpodobesc cu ea
pariul acesta cu soarta nu-l fac...

ACEASTĂ IMENSĂ POVARĂ

Motto: „*totuși plutim înainte zile-ncordate
nopti cu trenă de fosfor
păsările de pradă ce ne urmează
mereu...*”

(A. E. Baconsky)

uneori simt că nu mai sunt eu însumi încordat dezarmat în
mod ciudat parcă de tot ce nu se-ntâmplă aștept un alt timp
o altă destinație a călătoriei să se petreacă ceva ieșit din
comun poate să cadă un meteorit să accesăm la o nouă
dimensiune să vină cineva... el... Cel ales să ne smulgă
din inerție să ne deschidă ochii sufletului nenorocirea
zilelor noastre prietene este înfățișarea comună a
lucrurilor existența cenușie anodină vagul acesta cotidian
ne ucide nu poți respira te izbești de masa anonimă de insul
comun multiplicat la infinit nu mai rămâne loc pentru
elanuri pasiuni metafizice eroul nu are cum să se nască din
această masă enormă din absența febrei spirituale din
antinomia libertății toate se-ntâmplă la modul comun
exasperant un cotidian derizoriu ce-năbușă orice
izbucnire de nebunie fericită cum ar trăi azi acele
personaje spirite nobile fără de care nu am putea concepe
existența un Hamlet Don Quijote sau Faust este de
neimaginat cuvintele nu ne mai ajută comparația ne
arată amploarea prăbușirii ce-a devenit azi existența
această imensă povară pe care suntem siliți să o ducem

toți un ospiciu la dimensiuni planetare să o spunem nu mai știm cine sunt bolnavi și cine nu limita normalului ne scapă coșmarul nu se mai află în visele noastre viața însăși ne conduce acolo nu mai percepem diferența am trecut pragul acela halucinant dincolo de care tot ce există existență trăire vis fericire și-au schimbat conținutul înțelesul schimbarea imaginii lumii în ființa noastră este semnul cel mai neliniștitor al zilelor noastre evenimentul care anunță sfârșitul și nașterea a ceva necunoscut fără chip și nume o lume ciudată care ne umple de imensă tristețe pe care o-ntâlnim în visele cele mai întunecate așteptăm cu teamă să-ntâlnim antieroul nu e nevoie să descoperim imageria medievală care ne descrie apariții terifiante nu prietene antieroul este insul cenușiu comun întâlnit la orice răspântie la toate orizonturile mai prejos de omul fără însușiri al lui robert musil involuția nu are oprire ca în infernul lui Dante treptele ei sunt nesfârșite tot mai adânci mai întunecate ca în bolgiile dantești la ce ne-așteptam oare prietene era inevitabil s-ajungem aici rătăcirea trebuia să ne conducă la prăbușire...

NU MĂ REGĂSESC ÎN ACEASTĂ LUME

Motto: „numai fantasticul are șansa de a fi adevărat; materia nu e decât o mască, poate, dintre toate măștile purtate de Marele Chip”

(Teilhard de Chardin)

în ce fel de lume trăim câte taine ne-nconjoară cine suntem noi de fapt atâtea necunoscute în jurul nostru vom ști vreodată în ce univers suntem pe ce lume trăim noi... sunt febril încordat răscolit conectat ce pot să-ți spun...îți mărturisesc dezarmat infinitul se mișcă sub ochii noștri uimiți nu mă regăsesc în această lume suntem în plin science fiction crede-mă am sentimentul acesta precis nu ne trăim adevărata viață nu avem acces la ea ne mulțumim cu un surrogat de existență am eșuat să recunoaștem toți trăim această dramă neputința de a atinge de a trăi supra-omenescul suntem în capcană pradă materiei nu ne putem smulge decât prin miracol prin eroism metafizic universul acesta necuprins Marele Necunoscut nu putem să privim în ființa lui nu am ieșit de sub tirania materiei suntem aserviți unei istorii minore second hand nu ne-am desprins din mrejele ei cum să cuantifici necuprinsul nu suntem liberi să nu ne facem iluzii îți spun adevărul nu știm ce este libertatea rămâne o taină ascunsă pentru noi avem doar elanuri dorințe vise cât de ireală este până la urmă această lume